

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΠΩΣ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ «ΓΟΗΤΕΣ»!...

[Ένα συναρπαστικό άρθρο του γνωστού «γότητος» τής οθόνης Φρανσό Τόν για τη μόδα του τύπου τής ανδρικής ωμορφιάς και για το μυστικό τής επιτυχίας στην κατάκτηση των γυναικών.]

ΟΛΗ ή αισθηματική ιστορία των 'Αμερικανίδων κατά την τελευταία δεκαετία μπορεί κανείς να πη πώς πλέχτηκε γύρω από τους τύπους τής ανδρικής ωμορφιάς που διδέχθησαν στην οθόνη του κινηματογράφου τον αλησμόνητο «γότητα» Ροδόλφο Βαλεντίνο.

Ο Βαλεντίνο έμεινε ως ένας ιδανικός τύπος όχι γιατί ενσάρκωνε τον τύπο τής ανδρικής ωμορφιάς ώριμης εποχής, αλλά γιατί πέθανε τη στιγμή ακριβώς που ο «άστερας» του θρυσκόταν στο ζενίθ τής δόξης του. Με άλλα λόγια, ο Βαλεντίνο έμεινε άθνατος, γιατί δεν γνώρισε την άδυσώπητη κι' αναπόφευκτη μεταστροφή τής τύχης. Γι' αυτό, σήμερα είναι ένας θρύλος, ένα φανταστικό πλάσμα, όπως το «βασιλόπουλο» του παραμυθιού που τ' όνειρεύονται όλα τα κορίτσια κι' ωστόσο δεν έχουν δει ούτε... φωτογραφία του. Βλέπετε λοιπόν ότι ο θρίαμβος ενός τύπου ανδρικής ωμορφιάς, όπως του Ροδόλφου Βαλεντίνο, δεν όφείλει την άθανασία του μόνο στα χαρίσματά του, αλλά και ο' ένα άλλο σημαντικό γεγονός που δεν πρέπει ποτέ να ξεχνιέται ή να παραγνωρίζεται: στην εξαφάνισή του, πριν ακόμα περάσει ή μόδα του.

Αυτός τώρα θα μου πητε πώς είναι ιδέες. Θαυμάσια. Είμαι πρόθυμος να σας φέρω μιá σειρά από παραδείγματα. Κι' αρχίζω άμέσως από το προτελευταίο (το τελευταίο είμαι εγώ), το μεγάλο και πειστικό παράδειγμα τής τύχης του Τζών Τζιλμπερτ.

Κατά την γνώμη μου δεν ύπηρξε κανείς πιό τραγικός «γότης» τής οθόνης από τον περίφημο «παρτεναίρ» τής Γκρέτας Γκάρμπο. Ο Τζών Τζιλμπερτ είχε την τύχη να γίνη ένδοξος την εποχή του θωβού κινηματογράφου. Όταν έγινε ή επανάσταση του ήχητικού, δημιουργήθηκε άμέσως μιá καινούργια μόδα. Ο Τζιλμπερτ ήταν πειά «ντεμοντέ», μά θέλησε να εξακολουθήσει την «καρριέρα» του που είχε τελειώσει μαζί με τον θωβό κινηματογράφο. Από τότε όμως, όπως ήταν φυσικό, όλες του τις προσπάθειες κι' έσ' όλες του τις αξιοθρήνητες προσπάθειες με τον πιό αξιοθρήνητο τρόπο. Αν ήξερε να εγκαταλείψει την οθόνη την κατάλληλη στιγμή, σήμερα θα ήταν κι' αυτός ένας άθνατος τύπος ανδρικής ωμορφιάς που θα αντιπροσώπευε μιá δλόκληρη εποχή. Άλλοι όμως «γότες» είχαν μιá λιγώτερο τραγική τύχη, γιατί δεν θέλησαν να συγκρουσθούν με την άδυσώπητη πραγματικότητα και να νικηθούν με τον πιό σκληρό τρόπο. Αυτοί εγκατέλειψαν την οθόνη, ή δεν έπεχειρήσαν καν να διατηρηθούν στο πρώτο επίπεδο με αξιώσεις ιδανικού γότητος, όταν κατάλαβαν πώς είχε περάσει ή μόδα τους. Τέτοιοι είναι ο Μάριο Μπονάρ, ο Άδόλφος Μανζού, ο Ζάκ Κατζαίν, ο Γκάρνυ Κούπερ, ο Ραμόν Νοβάρο κ. ά.

Μπορώ μάλιστα να σας πω, από τις διάφορες παρατηρήσεις μου ότι ή μόδα τής ανδρικής ωμορφιάς του κινηματογράφου, έδω τουλάχιστον στην 'Αμερική, αλλάζει κάθε χρόνο. Ο Γκάρνυ Κούπερ, παράδειγματος χάριν, ήταν ο «Δόν Ζουάν του 1932» ο Κλάρκ Γκέϊμπλ, ο «Δόν Ζουάν του 1933», ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ, ο «Δόν Ζουάν του 1934» και εγώ τώρα, ο «Δόν Ζουάν του

του 1935». Μά θα μου πητε, έπέρασε λοιπόν και ή δική σας μόδα; Έ, βέβαια, καταλαβαίνω πώς περνάει και γι' αυτό ακριβώς γράφω την... ιστορία μου καθώς και την ιστορία των άλλων «γοήτων» τής οθόνης.

Γιατί άρεσα εγώ στις 'Αμερικανίδες; Η άπάντησις σ' αυτήν την έρώτησι έξηγει τον τύπο μου. Είναι ή δικαιολογία τής επιτυχίας μου.

Η διαφορά που με χωρίζει από τον Μπόμπ Μοντγκόμερυ είναι ότι εγώ είμαι πιό σοβαρός και κάπως πιό κοινός από αυτόν, πιό ανθρώπινος. Ο τύπος του Μπόμπ είναι ο άνθρωπος, ο «γότης» που δεν παίρνει ποτέ στα σοβαρά ένα αίσθημα, έτοιμος να το ξελάση για λίγον καιρό για ένα άλλο, να ξεσυγυρίσει σ' αυτό και να το εγκαταλείψει πάλι με μιá άσυναρτησία, με μιá άστάθεια που προκαλεί στο τέλος ένα είδος φόβου και... περιφρονήσεως. Ο τύπος του Μπόμπ, με δυό λόγια, δεν έχει θέλησι. Είναι ένας άνδρας στον όποιο δεν μπορούν να έχουν έμπιστοσύνη ή γυναίκες. Αυτό βέβαια τις γοητεύει λίγον καιρό, μά γρήγορα όμως τις άποθαρρυνει και τις κουράζει. Άπάνω λοιπόν σ' αυτήν την άπογοήτευσί έστήριξα την δημιουργία του δικού μου τύπου και γι' αυτό πέτυχα περισσότερο από αυτόν. Εγώ ξέρω πάλι καλά τί είμαι και τί αντιπροσωπεύω για τις 'Αμερικανίδες. Είναι ο τύπος του νέου από καλή κι' εύπορη οικογένεια, που δεν του άρέσουν οι τυχοδιωκτισμοί και ή ύποπτες περιπέτειες. Έν σαρκώνω τον τύπο του νέου που αγαπάει έλεύθερα, χωρίς ύπολογισμούς και συμφεροντολογικές σκέψεις. Το κορίτσι που του άρέσει, έχοντας πάντα στο νου του ότι δεν πρόκειται για καμμιá επιπόλαιη περιπέτεια, αλλά για ένα σοβαρό αίσθημα που θα καταλήξει στον γάμο. Αυτή ή ειλικρινής στάσις μου ένθουσίαζε τις 'Αμερικανίδες καθ' όλο το 1935, γιατί ήσαν κουρασμένες από τις τρέλλες του έρωτος, που όταν περνούσαν τους άφηναν μιá στυγνή μελαγχολία κι' ένα τραγικό κενό στην καρδιά.

Έχω τη γνώμη πώς κι' αν άκόμη περάσει ή μόδα του τύπου μου, αυτό δεν θα σημαίνει ότι ο τύπος του 'Αμερικανού «Φρανσό Τόν» θα πάψει να σημειώνη επιτυχίες. Τουτό δέ γιατί εγώ αντιπροσωπεύω έναν μέσο τύπο, αίώνιο. Δεν είμαι τίποτε το έξαιρετικό, όπως ο Ροδόλφος Βαλεντίνο. Γι' αυτό ακριβώς θέλω να έξηγήσω περισσότερο τον τύπο μου και να ύποδείξω σ' εκείνους που θέλουν να μου μοιάσουν πώς θα πετύχουν τον σκοπό τους.

Για να κερδίσουμε λοιπόν στη ζωή, πρέπει να έχουμε μιá ώριμη γενική εξέσκηση. Αυτή ή κατάρτισις, αυτή ή προπόνησις μπορεί θαυμάσια να παραβληθίμ' ένα παιγνίδι με χαρτιά, του όποιου τους κανόνες πρέπει να μάθη κανείς πρώτα καλά, για να μπορεί έτσι να παίξει και να κερδίσει.

Η στοιχειώδης τώρα προπόνησις είναι βέβαια γνωστή: είναι ή κοινή γνώσις που συνδέει όλους μας και που μάς προφυλάγει από τα κοινωνικά λάθη. Έτσι με τη γνώσις αυτή μπορεί κανείς να άποτελέσει μέλος μιáς συντροφιάς, να μηπεί σε μιá οποιαδήποτε συναναστροφή, χωρίς να φοβάται μήπως γίνη καταγέλαστος:

(Συνέχεια στη σελίδα 44)

Μιá τελευταία φωτογραφία του Φρανσό Τόν

